

1-во. Съ рѣчи и слова: оратори говорятъ, критики ги критикуватъ, а на мнозина, отъ едното ухо влиза, отъ другото излиза. Но нека не отказваме и благотворната страна на подобни рѣчи: все ще се намѣрятъ слушатели, които да ся позамислятъ надъ примѣрнитѣ дѣла на тогова, за когото се говори.

2-ро. Вечера правимъ вечеринки, даваме концерти, или пъкъ банкети въ честь на Юбилея. При първото ще се понаслади ухото, може би и сърдцето, при послѣдното ще му дръпнимъ единъ голей, па това си е то. Не отъ малка важностъ бѣ Фотиновий Юбилей. Какви не прѣдварителния прѣготовлени програми, покани, станаха? И какво излезе? Събора се събра все отъ литератури, журналисти, книгоиздатели, започнаха се редовни засѣдания съ прѣдсѣдателя му, съ подпрѣдсѣдателя му, парламентарний рѣдъ, съ протоколитѣ му, че разисквания, прѣдложения, че прѣспирни, че дебатировки, че мотивировки и въ *конце концовъ*, замъчила се планината и родила мише. Че на края единъ голей, въ който, направа Бога, отиде покойния Гинчевъ, безъ врѣме, и съ това се свърши всичко.

Пишуций тия редове и тогива си позволихъ да си дамъ скромното мнение, като какво може да се направи за да се използотвори Фотиновий Юбилей, като това си мнение исказахъ чрѣзъ печата въ *Българската Сбирка*. А то бѣ: да се прибератъ всички издадени вѣстници, списания, книги отъ начало, т. е. отъ врѣмето на *Рибений букваръ*, *Любословнето*, *Български Орелъ*, дори до тия — издадени въ навечерието на освобождението ни, съ които да се направи отдѣлъ библиотека въ София отъ *Българска Старина*, но не би; гласътъ ми остана: *гласъ въ пустини*.